

Guru *Sannyasi Vidyanubhuti*

Po dolgem iskanju sreče, miru zunaj sebe, sigurnosti v predmetih in ljudeh, enkrat ugotovimo, da kljub temu, da npr. jemo najboljšo tortico na svetu, da pijemo odlično vino ali pa kaj drugega, da imamo lepo hišo, pa super moža, ženo, otroke, prijatelje, en del nas še zmeraj ne zadovolji ničesar, kar se nahaja v zunanjem svetu. Po drugi strani pa imamo lahko vrsto problemov v življenju, v odnosih, npr. ogromen del človeštva je lačen in v hudem stresu zaradi naravnih nesreč in vojn. Skratka, življenje ni neka pravljica, ampak velik boj in trud. Upanje v dobro so potrebni, da izkušnje, ki jih prinaša in zahteva življenje, pridobimo in preživimo.

Enkrat tako pride čas, ko se obrnemo iz zunanjega sveta v notranjost in ko pogledamo navznoter, začutimo občutek notranje lakote, žeje in hrepenenja in ugotovimo, da od znotraj trka naša duša in govori: »Hej, lačna sem! Nahrani me!«

In takrat začnemo iskati hrano za dušo, znanje, tehnike in metode, kako dušo nahraniti.

Ponavadi začnemo hoditi na duhovna srečanja, kjer se bere stare modrosti, kot je današnji. Začnemo brati duhovne knjige, začnemo se učiti in izvajati jogo in ugotovimo, da pomaga, da se duša hrani.

Začnemo pospravljati notranje »stanovanje«, odnašamo »smeti« iz podzavesti in začenjamo z raziskovanjem notranjega veselja. Odpiramo nove sobe, odkrivamo različne pokrajine. Raziskujemo, iščemo. In naša težnja, hrepenenje ne poneha, ampak se krepi in tako začnemo hoditi po poti duhovnosti. Kajti duhovnost je naravna potreba vsakega človeka.

Izvajamo tehnike za notranje potovanje, znanje počasi raste in tako pridemo do prvega ovinka na svoji notranji poti. In tam na obcestnem kamnu sedi oseba, ki je zelo privlačna, in se moramo ustaviti in ji pogledati v oči. In v očeh te osebe, ki je lahko moški ali ženska, različne starosti, rase, postave, zagledamo znanje o sami poti, modrost, izkušnje. Iz oči te osebe sijejo ljubezen, mir in svetloba. Ta oseba reče:« Ti me iščeš, jaz sem te našel!«

Sedaj je pomembno, da spontano pride iz dna srca želja: »Jaz bi šel z vami!« In ta oseba reče: »No, pa pojdiva!«

In gresta...

Ta oseba je Guru. Sanskrtska beseda Guru pomeni odstranjevalec teme.

Zakaj nas Guru čaka na prvem ovinku na obcestnem kamnu naše poti?

Zato, ker je na poti temno in ve, da brez njega ne bomo uspeli priti do cilja. Zato, ker je njegovo življenje namenjeno samo temu, da pomaga nam. Ker je spoznal sebe, svojo naravo, kaj je resnica in je prost maje ali iluzije življenja in nam lahko pomaga.

In to v sebi začutimo in mu zaupamo.

Dejstvo je, da je naša duša naš duhovni učitelj, najgloblji ali najvišji del nas. Notranja pot do nje pa je temna in neznana, ker je še nismo prehodili. Guru pa jo je v sebi prehodil in je v njem toliko svetlobe, da lahko sveti tudi nam na naši poti in pozna vse ovire in prepreke.

Stvari so tako preproste, kot sem povedala. Če jih tako čutite, se bodo tudi tako zgodile. Enkrat bo pravi čas.

Torej, da bi lahko potovali znotraj sebe varno in sigurno, potrebujemo zunanjega Guruja, da nas pripelje k notranjemu Guruju - naši duši. Potrebujemo odnos – interakcijo zunaj, da bi se lahko zgodilo tudi znotraj. Torej vse tisto, kar je znotraj nas, se dogaja tudi zunaj nas in obratno.

Enostavno, človeška lastnost je, da nam življenje poteka v interakciji med zunanjim in notranjim svetom. Tako imamo že od vsega začetka življenja relacije, odnose s starši, mamo, očetom, brati, sestrami, prijatelji, možem, ženo, z različnimi učitelji (npr. v šoli, na tečaju joge ...). Ti odnosi so naravni, spontani in nekako čutimo, da jih potrebujemo ali vsaj nekatere od njih.

In ti odnosi so odsev nas samih, zrcalo nas samih, in s tem, da se v njih izražamo, spoznavamo sebe. Skratka, moramo se izražati, ker tako delujemo in je lažje na ta način.

Ravno tako je naravna relacija, odnos do zunanjega guruja – duhovnega učitelja, ki v nas odstranjuje temo in lahko zavzema katerokoli obliko odnosa, ki ga imamo sicer v življenju. Lahko ga sprejemamo kot našega očeta, mati, lahko ga čutimo kot prijatelja, kot sina ali hčerko, moža, ženo...

Ko ga spoznamo in želimo, da nas sprejme za svojega učenca, je bistveno, da sebe res vidimo in čutimo kot učenca, ker nas le tako lahko sprejme. S tem ne izgubimo ostalih relacij v življenju. Niti ni nujno, da se nam zunanje življenje kaj spremeni. Enostavno zunanje, materialno življenje živimo naprej, kar pa se spremeni, je to, da ga skušamo uravnovesiti s svojim notranjim življenjem, naravo. In stik z zunanjim Gurujem nam pri tem pomaga. Enostavno je stik nujen, da se zagotovi odsev notranje narave. Nujen je, da se lahko skozi to relacijo ozaveštvimo. In ozaveščamo tako svoje zunanje delovanje kot notranji svet.

Precej časa čutimo potrebo, da Guruja fizično srečujemo, da se z njim pogovarjamo, mu pišemo, če z njim ne živimo, o vseh svojih problemih, ne samo o duhovni rasti. Počasi pa, ko smo že nekaj »ovinkov« prepotovali po svoji duhovni poti, se bolj začnejo dogajati pogovori in stiki z Njim znotraj.

V današnjem potrošniškem času se beseda guru kar veliko uporablja. Za razne presežnike se razglašajo raznorazni finančni guruji, medijski guruji, politični guruji, na področju »new agea« pa se za guruje lahko razglašajo tudi učitelji, ki znajo malo uporabljati mentalne moči in večje manipulirati z ljudskimi množicami in lahko tudi izkoriščajo naivnost ljudi za svoje koristljive namene.

Treba je iskreno povedati, da morate biti pazljivi in ne naivni, če iščete Guruja!

Pravi Guru se ne razglašajo za Guruja, enostavno učenci sami pridejo do njega in on jih ponavadi sprejme zaradi odgovornosti do njihovih potreb in hrepenenja po duhovnosti, sam pa je in bo večno znotraj sebe ostal učenec svojega Guruja. Pomembno je tudi, da izhaja iz

duhovne tradicije iz duhovne družine. Tradicija družine Satyananda joge se je začela z obdobjem Adhi Shankaracharye. Nadaljeval jo je Swami Sivanandaji. Njemu je sledil Paramahansa Satyananda, danes pa tradicijo nadaljuje Paramahansa Niranjanananda.

Pravi Guru živi skromno življenje, nima bančnega računa in ima univerzalni cilj in misijo v življenju pomagati vsem trpečim v vsakem smislu, ima v sebi ljubezen, milost in usmiljenje. Lahko zaupate, da vas ne veže nase, ampak čutite, da vas osvobaja in vam pomaga, da postajate samostojni v vsakem smislu (materialnem in duhovnem).

Značilno je, da živi umaknjeno, se ne zanima za politike sveta in da živi v ashramu – mestu, ki je namenjeno umiku in duhovni rasti, ki je odprto za vse, ki želijo za nekaj časa priti.

Značilno je tudi, da vas ne nosi skozi življenje, ampak vam samo pomaga vstati, ko padete in vam ne pusti bežati stran od življenja.

Najbolj bistveno v odnosu do Guruja pa je naša iskrenost, odprtost in želja biti učenec ter zvestoba, kot je to pomembno v vseh relacijah v svetu.

Če en dan želimo enega guruja, naslednji dan pa drugega, ga hočemo imeti zato, ker je moderno, kot potrošniško dobrino ali kar tako, da je pri roki, se ne bo dobro končalo.

Odnos z Gurujem je zelo osebni, globok, sicer z vzponi in padci zaradi nas učencev in čiščenja naših navezanosti in »egotipov« in predvsem trajen.

Ko si enkrat v stiku z Njim, to ostaja za zmeraj.